

Jonathan Cross Lélekörvény

1/

Dr. Wird bejegyzése a hajónaplóba.

Paul Wird vagyok. Utam az ismeretlenbe visz, ahova az emberiség egész történelme alatt vágyott. Az anyag és a szellem határvonalaéhoz, olvadás-pontjához. Csodálatosan izgalmas ez az utazás, de nem teljesen veszélytelen. A cél felé közeledve egyre bizonytalanabb vagyok visszatérésemben. Ha nem leszek már, akkor csak ezek a feljegyzések maradnak tetteim magyarázataként. Olvassátok és okuljatok. A hajónapló maga is furán hasonlít utam filozófiájához. A napló üzenetei is gondolatokat továbbítanak, a maguk anyagi formájában. Fényhullámok segítségével, melyek felétek száguldanak szédtítő sebességgel. Szavaim, gondolataim elektronok formájába öntve, nagy sebességgel kilöve egykori otthonom felé. Ahova talán már sosem térhetek meg...

Tani nem sikoltzott, még csak nem is nyögött, mikor testét átjárta a gyönyör. Paul csupán a nő elhomályosuló tekintetéből tudhatta, hogy Tani elért szeretkezésük csúcspontjára. A dolog nem különösebben zavarta. Nem vágyott semmiféle ablakrepszto sikoltozásra, csupán tényként rögzítette, hogy a nő a hangja helyett a szemével élvez. Már több százszor látta ezt a tekintetet, amely megfakul, és a távolba mered. A nő az ominózus pillanatban sosem nézett a férfirra, szemeit mindig valahova a menynezetbe fürta, a kékes neonvilágításon túlra, a lomhán forgó ventilátorlapátok mögé.

Dr. Paul Wirdnek megvolt a maga elmélete, hogy mi is játszódik le ilyenkor a nőben, de ő az elméleteknél messzebb akart menni. Bizonyosságot akart. Egzakt számokat és képleteket, mert másban nem tudott hinni. A szex olyan volt számára, mint a tudománynak egyéb ágai, amelyeket csupán eszköznek tekintett, hogy egy eddig ismeretlen és feltérképezetlen területre irányítsa az emberek figyelmét.

Tani fekete fürtjei csillogó levelű virágként omlottak szét a plüsspárnán. Szuszogó hangja egyenletessé vált, a szeretkezés vége utáni hatodik percben. Paul elmosolyodott magában, mikor eszébe jutottak a férfiak alvási szokásairól szóló téveszmék. Sebaj, gondolta magában, egyszer minden fölösleges és nevetséges előítélet legyőzetik, és a múltba vész.

A férfi felkelt az ágyból, és az íróasztalához lépett. Az asztalon egy rongydarabbal letakart tárgy púposodott, eltakarva Paul titkát és élete fő művét a kíváncsi szemek elől. Paul félrehajította a rongyot, amely alól előbukkant egy gömbformájú test. Fém-labda, ahogy Tani nevezte. A holmi sokszögekből épült fel, alul és felül ellapítva, akár egy bolygót szimbolizáló acélglobusz. Krómburkolatán szenzorok tucatjai villódtak körülölelve egy parányi képernyőt.

– Rögzítés vége – mondta a doboznak, mire azon kihunyt egy villogó lámpa. – Visszacsevélés huszonkettő tizennégyhez, és lejátszás.

Paul leült az asztalhoz, közben hátrasandított alvó felesége irányába. A műszer halkán pityegve kereste a megadott időpontot a saját memóriájában. Tani halkán és egyenletesen szedte a levegőt, nem adva semmi jelét annak, hogy felébredt volna férje éjszakai ténykedésére. Végül a krómlabda befejezte a keresést, és a parányi monitoron megjelent egy kép.

Paul hamarosan felismerte saját körvonalainak vörösben játszó árnyalatát, közepén egy halvány fényforrással. A körvonal éppen az oldalára fordul. A műszer csak az

élő szervezet képmását rögzítette, ezért úgy tűnt, hogy Paul lebeg, holott a valóságban teste az ágyon hevert. Egy másik szellemkép, valamivel gyengébb fényű, mint az övé, az ágy jobb oldalára feküdt. Ez Tani, szegezte le magában a tényt a férfi. A következő percben a sötétvörös sziluett csokolgatni kezdte a halványabb hasát, és combjait.

– Duplázott lejátszási sebesség – adta ki a türelmetlen parancsot a férfi. Esze ágában sem volt a saját nemi életét kukkolni, pusztán a kísérlet érdekesebb része érdekelt.

A képernyőn felgyorsultak az események. Ha egy kívülálló látja, akkor biztosan jót nevet az abszurd sebességet diktáló pornófilmen. Paul azonban hunyorgó tekintettel összpontosított. Néhány perc múlva megtalálta, amit keresett.

Amint a testek mozgása közeledett a végkifejlethez. A halványpiros Tani körvonal belsejében felizzott a csillag alakú fényforrás, és kékes színben kezdett pompázni. Olyan fényesen világított, hogy elhomályosította Paul körvonalának mélyvörös árnyát. A csillag ezer tüskéje lüktetve nyújtózott, illetve húzódott vissza, közben egyre duzzadt, mintha belső erő feszítené. A lüktetés gyorsult, és a csillag lassan elhagyta a nő testét, kirepült a képből.

– Növeld a látószöveget harminc fokkal! – csattant fel Paul. Ha elveszti a kék csillagot, akkor meg kell ismételnie a kísérletet, ami pedig időbe telik. Neki nem maradt elég ideje az újabb próbálkozásokra.

A fémlebdát saját spórolt pénzéből hozta össze, no és persze abból, amit alkalmadtán Tani tárcájából elcsent. A tudományos konzulátus támogatása nélkül anyagi kereteinek megvoltak a határai. Ezek a határok az idő múltával vészesen közeledni látszottak.

A képernyőn néhány másodperc múlva újra feltűnt a kép, immáron távolabbról mutatva a kép pillanatát. A kékes csillag ott lebegett másfél méternyire az ágy felett, pontosan azon a területen, ahová Tani üveges tekintete pillantott az orgazmuskor.

Paul keze végigsiklott a monitor hideg üvegén. Ujjbegyei a kék csillag képét simogatták.

– Szép munka, szerelmem – mondta hangosan a derengésnek, miközben az visszaszállt a nő testébe.

2/

Dr. Wird bejegyzése a hajónaplóba.

Ostobaság lenne kizárólag az anyagban hinni, vagy csupán a szellemelvűséget vallani. Mint minden szélsőséges ideológia, ez is csak szüklátókörütséget eredményez. Az én hitem valahol e kettő között tör utat. Prófétaként igyekszem elképzeléseimet bizonyítani is magamnak. Nézeteimet nem áll szándékomban terjeszteni, fanatikus vallási szektát alapítva. Én csupán tudományos bizonyítékot akarok szolgáltatni a test és a lélek kapcsolatára vonatkozóan. Amennyiben sikerrel járok, mélyen tisztelt tudóstársaim nem tagadhatják többé igazamat. Kénytelenek lesznek fejet hajtani a tények előtt.

A szoba mindössze öt méterszer öt méteres lehetett. A tizenöt szék három sorba rendezve várta a vendégek érkezését, akik szép sorjában el is kezdtek szállingózni a kijelölt időpont előtt öt perccel. Senki nem érkezett túl korán, talán lefoglalta őket a saját lelkiismeretükkel folytatott viadal, gondolta Paul. Persze ez csak látszatharc volt, hiszen aki képes végignézni egy kivégzést, az éppen olyan bűnös, mint az elítélt.

Paul elfoglalta helyét a hátsó széksorok mögött. A továbbfejlesztett mérőműszert a hátsó falnál állította fel, pontosan két méter magasban. Remélte, hogy semmi sem zavarja majd a vizsgálatban. A szenzorokat úgy állította, hogy egyenesen a terem túlol-

dali falába épített üvegablakra szegeződjenek. Nem szívesen hagyta volna elveszni azt a halom pénzt, amit a börtönigazgatónak fizetett, hogy most itt lehessen. A repülőjegyről és a szállásköltségről nem is beszélve. Más választása viszont nem maradt, mint hogy ilyen távol jöjjön otthonától. Az ő hazájában már rég eltörölték a halálbüntetést. Az átkozott kormány. Most is csak keresztbetesz neki, mint mindig, és mindenhol.

Azután ott volt még a tudományos konzulátus bizottsága. A vén betokosodott tőkfejek egy árva fityinget sem voltak hajlandók az ő kutatására áldozni. Hiába ostromolta őket újra és újra, azt vágták a képébe, hogy túl merész álmokat kerget. Paul kis híján a börtön betonpadlójára köpött, ha csak eszébe jutott a bizottság előtt töltött néhány perc. A szemetek elfelejtették, hogy a világ minden vívmánya először álom volt, és minden feltaláló egy álmodó. Ez a keréktől a repülőig mindenre igaz.

Amennyiben szántak volna egy kevés pénzt az ő kutatásaira, akkor is kénytelen lenne siralomházakban sorra nézni a kivégzéseket, de legalább nem saját pénzből kellene megkennie az öröket és az igazgatókat.

Ha hideg fejjel tekintette a dolgot, akkor arra következtetett, hogy a tudóstársaság is az iparmágnások kezében van. Vagy legalábbis erős szálak fűzik össze a két szervezetet. Így a kutatásokra félretett tőkét olyan célokra használják fel, amelyeket a pénzpiac megkövetel, nem pedig az emberiség előrehaladását segítő. Ha minden akadály elhárult a fejlődés útjából, akkor közbelép a gazdaság, mint végső korlát. Paul kis híján felnevetett a kilátástalannak tetsző harc gondolatától.

A neonok felgyúltak a teremben, hideg fénybe burkolva a székeken ülő néhány embert. Körülbelül az ülőhelyek felét foglalták el, rögzítette magában Paul. Az elítélt nem lehetett egy híres bűnöző.

Az üvegfal elől félregördült egy függöny, és láthatóvá vált a villamosszék, amelybe már beszíjázva ült egy ötven év körüli férfi. Paul sebhelyeket, tetoválásokat várt, és legalább száz kilós testsúlyt. Az elítélt azonban nem lehetett több hetven kilónál, és kinézetre semmi sem különböztette volna meg egy átlagpolgártól.

– Most megfizet a rohadék! – hajolt oda egy fiatal férfi a társához a hátsó sorban. Igyekezett suttogni, de Paul túl közel ült, ezért jól hallotta szavait. – Ha ezt hamarabb elvégezzük, akkor az ikrek még most is élhetnének.

– A lelketlen gazember – válaszolta egyetértően a mellette ülő, és Paul majdnem felnevetett. „Lelketlen? Még csak az kéne. Potyára jöttem volna ide.”

Egy percig nem történt semmi. A halk sugdolószások elhaltak a teremben, amolyan temetési hangulat állt be, és ez illet is az eseményhez.

– Derek Abaat – szólt egy hang a terem sarkába szerelt hangszóróból. A recsegő baritonból Paul a börtönigazgató hangjára ismert rá. Tehát ő is megdolgozik a pénzéért, nem hártja másra a piszkos munkát. – Kétrendbeli gyilkosság vádjában bűnösnek találtatott. Az állami igazságügyi törvényszék által elrendelt halálos ítéletet a mai napon végrehajtjuk. Van még valami mondanivalója?

Derek szeretett volna mondani valamit, de hangja saját zokogásába fulladt. Az értelmetlen szótöredékek Istenről, a megbánásról és bűnhődésről szóltak. A börtönigazgató hagyta, hátha mond az elítélt valamit, amit az újságírók a véresszájú közönség elé teríthetnek, de végül megunt és kikapcsolta a hangszórót.

– Felvétel – suttogta Paul a fémdoboza felé, mire az engedelmesen kigyújtotta a felvételt jelző lámpáját.

A villamosszékbe ekkor kapcsolhatták be az áramot, mert Derek teste hevesen

rángatózni kezdett. Paul magában hálát adott a börtönigazgatónak a kikapcsolt hangszóróért, Derek így némán vívhatta haláltusáját. Az üvegfalon túlról nem hallatszott át egy árva jajszó sem, csupán az elítélt szájáról lehetett leolvasni a szenvedését.

Körülbelül két másodperc lehetett az egész. Nem volt felszálló füst, és a terem neonjai sem kezdtek villódzni az áramingadozás hatására. Minden simán és zökkenőmentesen zajlott. Az emberiség tökélyre fejlesztette a halál művészetét.

A férfi karjai még megremegtek néhányszor, amíg az utolsó töltésnyi elektromosság is ki nem sült a testéből, de végül elernyed. Feje biztosan félrebillent volna, ha a vaspántok nem tartják szorosan.

A függöny visszagördült az üvegfal elé, elfedve Derek holttestét. A székek halkan nyikorogtak a betonpadlón, miközben a nézők távozóban voltak.

Paul ülve maradt. Türelmetlenül várta, hogy mikor hagyja el az utolsó ember is a termet. Úgy döntött, rögtön megnézi a fémdoboz által készített felvételt, nem bírt házáig várni.

– Visszajátszás – mondta tárgyilagosan a doboznak, és a parányi képernyőn annak rendje és módja szerint el is indult Derek Abaat haláltánca a végzet trónján. Az elítélt fakó körvonalai néhol kontúrosak lettek, ahol a nagyfeszültség belevájt a testébe. Halála pillanatában pedig megjelent a jól ismert tuskés csillag. Az alakzat kissé eltérő volt Taniétól. Az asszonyé kékes volt, Dereké ellenben beteges sárgászöld, és mintha kevesebb tuskéből tevődött volna össze. A csillag Derek feje búbján bukkant elő és egyre gyorsulva emelkedett.

– Pályaelemző mód – harsant Paul parancsa. – Folyamatos adatközlés.

A monitorról eltűnt az elítélt halálában halványuló formája, és az egyre távolodó sárgás csillag. A kép helyét átvette egy hosszú számokkal teli adatfolyam. Egy laikus nem látott volna benne semmi érdekeset, de Dr. Paul Wird számára nem volt ennél izgalmasabb olvasmány. Az üres és semmitmondó számok az ő fejében értelmet nyertek. Paul koordinátákat látott. Távolságokat és sebességet. Az adatok őt magát is meglepték. Túlmutattak legmerészebb álmán, ismét csak beigazolván a régi mondást: „Az igazság mindig sokkal meghökkentőbb, mint bármilyen fantazmagória.”

– A pokolba! – temette a kezébe arcát, mikor levonta a végkövetkeztetést. Talán ekkor még ő maga sem sejtette, hogy milyen közel jár az igazsághoz.

3 /

Dr. Wird bejegyzése a hajónaplóba.

Mi is lehet a lélek? A hús motorja, a test reaktora. Mozgatórugója minden cselekedetünknek és álmunknak. Persze, ezt már évezredek óta tudja az emberiség, mégsem törődött vele egy fikarcnyit sem. Voltak ugyan lélekgyógyászok minden korban, akik a lélekkel való munkát tekintették hivatásuknak. Először lelkipásztornak nevezték magukat, később pszichológusnak. Mégis ostoba kóklerek voltak hozzám képest. Én vagyok az első a történelemben, aki képes a lélek minden rezdülését kimérni, és adatok formájába önteni.

– Hogy mit csináltál? – kérdezte felháborodottan Tani. Ott bujkált a hangjában az asszonyok fenyegető felhangja, amivel a kisgyermeküket szidják.

– Vettem egy hajót – válaszolta türelmesen Paul. Úgy gondolta, hogy a nők ösztöneikben hordják a leteremtés képességét. Így kellett lennie, hiszen Taninak és neki sosem született gyereke, így a nő nem tapasztalati úton sajátíthatta el ezt az anyáskodó hangot.

– Milyen hajót?

– SF-hetes gravitorlás. Nem a legújabb modell, de megfelelő lesz a célra.

- Mégis honnan volt rá pénzed?
- Nos vettem föl némi kölcsönt és...
- Melyik bank adna neked kölcsönt, hiszen két éve nem dolgozol?!
- A lakásunkat adtam meg bizalmi tőke gyanánt.

A nő tátott szájjal és kiguvadt szemekkel roskadt le a nappali foteljába. Paul attól tartott, hogy valami hatalmas robban ki belőle, de Tani csak halkán jegyezte meg végül:

– Elkobozzák az otthonunk. Nem marad majd semmink.

– Nem így lesz – mondta Paul. Igyekezett nyugalmat erőltetni a hangjába, de az kiveszett a szavakból a kimondásuk pillanatában. – Ha végighallgatsz, akkor megérted végre, hogy milyen csodás dolog kapujához érkeztünk. Biztos vagyok benne, hogy büszke is leszel rám.

– Biztos...

– Amúgy is itt volt már az ideje, hogy elmondjam, mi mindenben dolgoztam az utóbbi években. Kezdetnek nézd meg ezt.

Paul egy fényképet nyomott a nő orra alá. A kép a szeretkezésük utáni pillanatot mutatta, amint a kékes csillag az ágy felett lebeg.

– Lenyűgöző – mondta gúnyosan a nő. – Festeni tanulsz?

– Tudod, hogy mi van a képen?

– Nem érdekel – mondta a nő, és a dohányzóasztalra dobta a képet.

– Pedig érdekelhetne. A képen ugyanis te vagy. A bensőd, az igazi esszenciád. Tani, most még nem tudod felfogni, mit is jelent ez, de én valós formába tudom önteni az emberek lelkét.

– És ezt ki fogja neked elhinni?

– Bárki, akinek bemutatom a tanulmányaimat. Igyekeztem a dolgot alapjaiban vizsgálni. Ezt a képet egy éve és három hónapja rögzítettem egyik szeretkezésünk során. Tani, a te lelked elhagyja a testedet szeretkezéskor! Tudtad ezt?

– Micsoda? – jött zavarba a nő. – Te kamerával veszed, mikor lefekszünk?

– Nem, ez nem olyan kamera, amilyennek te gondolod. Az a dolog rögzítette, amit te fémlabdának szoktál csúfolni. A lélek bonyolult rezonanciájára és hullámhosszára van hangolva. Az a szeretkezés volt az első, mikor élesben kipróbáltam, és működött. Azóta sokat fejlesztettem rajta, most már több millió kilométerig tudja követni egy-egy lélek útját.

– Te valami perverz vagy. És én ezt egész idő alatt nem vettem észre.

– Perverz? Pedig még nem is tudod, mi mindenre voltam képes, hogy végigjárjam az utam. Kíváncsi voltam a lélek eredetére. Sok szülést vettem fel. Egy álló hónapig, csak különböző kórházakba jártam...

– Tehát ezzel ütöd el az időt, amíg én dolgozom.

– ...de aztán rájöttem, hogy rosszul fogtam neki a dolognak. A lélek a testbe nem a születéskor kerül. Azt a fogantatásnál kell keresni.

– Jesszusom, ezt nem is akarom hallani.

– Hallgasd csak végig. Tudod, hogy egy év alatt mindössze kétszer sikerült felvennem olyan szeretkezést, amikor a nő terhes maradt. Pedig rengeteget megfigyeltem.

– De mégis hogyan? Bekéredzkedsz mások lakásába, és megkéred őket, hogy előtted csinálják?

– Nincs rá szükség. A fémlabda átlát a falon.

– Undorító vagy!

– Tani. Valamit már most is a világ elé tárhatnék. Nincs lélekvándorlás, legalábbis olyan értelemben nincs, ahogy azt mi gondoljuk. A nemzékorkialakuló szervezetbe nem egyszerűen beleszáll egy lélek, aki már élt egyszer a múltban, hanem a testtel együtt fogan. Jobban mondván a sikeres szeretkezést követő hetedik éjszakán.

– Elegendem van belőled.

– Az érdekesebb kérdés a halál körül forog. Mi mindent adnánk azért, ha megtudnánk, mi történik velünk a földi létünk elmúltával. Ez mindenkit foglalkoztat. Én választ tudok adni erre a kérdésre is. Egy halálesetet sokkal könnyebb rögzíteni, mint egy igazi születést. A lélek ilyenkor egy röppályát ír le, aminek az elejét már sikerült rögzítenem. Az első becslések alapján úgy tűnik, hogy minden halott lelke egyazon pont felé tart. A pontos helymeghatározáshoz azonban szükség lesz a gravitorlásra.

– Befejezted?

– Nem. Te még nem érted a dologban rejlő lehetőségeket. Nincs többé letargia vagy apátia. A skizofrénia kezelhetővé válik. A látens sorozatgyilkosok kiszűrhetők, mielőtt egyetlen áldozatot ejtenének. A perverzió kimutatható, és csoportosítható. A szerelmi bánat...

– Te az emberek minden titkát lelepleznéd. Honnan tudod, hogy a lelki meztelenség nem okoz majd újabb deformációkat. Ha elveszed az utolsó rejtett kis érzéseiket, akkor a világ nem hálás lesz neked, csak a haragját vívod ki.

– Én mégis megpróbálnám. De szükségem van a támogatásodra, ha végig akarjuk járni a lélek ösvényét.

Férje olyan komolyan ejtette ki a szavakat, hogy Tani nem tudott tovább ellenkezni. Fáradtan rázta meg fekete fűrtjeit.

4 /

Dr. Wird bejegyzése a hajónaplóba.

Az embert sokféle cél vezérelheti, sokféleképpen. Láttam már rengeteg álmot megfakulni, és nagyon keveset valóra válni. Az emberiség kitaratóan vizslatja a megvalósult álmok gazdáját, mégsem látják a lényegét. Vakszerencsének próbálják beállítani a sikereket, ezzel tartva a lelket az éhes tömegekben. Elhítetik, hogy bármelyikünkre rámosolyoghat egyszer a szerencse. Hazugság. Csak a kitarató, kíméletlen, és akaratos emberek érik el a céljukat. Bennük van elég erő ahhoz, hogy félrelökjenek minden akadályt maguk elől, és végigvigyék akaratukat. Hiszem, hogy azért jutottam a kutatásban ilyen messzire, mert elég eltökélt voltam, és nem sajnáltam semmiféle áldozatot. Még akkor sem, ha az áldozat néha túl nagy bizonyult.

A hajó formája kimondottan kecses volt. A két hatalmas ikergravitor ezüstösen verte vissza a napok fényét, amerre a hajó elsuhant. Eredetileg sportgépnek szánták a készítői, de Paul sokat módosított rajta. Fel kellett készítenie a külső vázszerkezetet a mélyűr megpróbáltatásaira, és munkája remekül sikeredett. Az SF-hetes állta a kozmosz próbáját.

A hajó meghajtása nem volt új keletű, de olcsósága révén az olyan kispénzűek is hozzáférhettek, mint például Dr. Paul Wird. Az elv azon alapult, hogy a nyílt űr égitesteknek saját energiáját fordítsa a maga hasznára. Ha az űrben magára hagyunk egy testet, bármilyen távol minden bolygótól, az előbb-utóbb belekerül egy gravitációs térbe, és egy nálánál nagyobb tömegű test magához vonzza. A világegyetemben nem létezett olyan pont vagy test, amelyre nem hatott volna erő. Az SF-hetes ezt használta ki. A fekete óceán tajtékain lovagolva haladt célja felé. Elkapva egy nap gravitációs mezejét, vagy üstökös csóvájára kapaszkodva apró fém parazitáként szipolyozta ki az

úr mindenható erejét. A gravitorok képesek voltak a hajóra ható erőket visszafordítani, így mikor egy égitest ereje kellően begyorsította a hajót, annak nem esett nehezére kiszakadni a gravitációs kelepceből. A gépet energiatakarékos jószágként tartották számon, hiszen saját energiaforrását csak kisebb korrekcióknál kellett használnia. Ha kimerülőben voltak cellái, elég volt leparkolni egy nap szomszédságában, és a kis hajó huszonnégy órán belül feltöltötte magát. Gyakorlatilag az egész galaxis bejárható lett volna vele, de mivel elég szűkösre tervezték, kevesen használták céltalan kalandozásra.

Paul a kapitányi szék karfájába ágyazott műszereket állítgatta, de tekintete minduntalan a vezérlőpultra helyezett fémglobuszra vándorolt.

Lélekkövető, ízlelgette magában a szót. Legfőbb ideje volt már nevet adni az édes gyermekének. Amint egyre közelebb került a cél, többet kezdett foglalkozni az ilyen kicsinyes dolgokkal, mint a névadás.

Tani fészkelődni kezdett a másodpilóta székében. Az asszonyt itt nyomta el az álom, holott a hajó hátsó részében volt egy parányi hálófülke. Paul kitartóan figyelte az alvó nőt, és még az is megfordult a fejében, hogy rákapcsolja a műszert. Hátha az emberi lélek, akárcsak a test, másképpen reagál a súlytalanság állapotára. Az asztro-nauták végtagjain, ha huzamosabb időt töltenek súlytalan állapotban, izomsorvadást lehet észlelni. A testet tehát elkorcsosítja az űr. A lélekre viszont pozitívan hathat. A kozmosz egyfajta szabadságérzetet nyújt, amit a gravitáció megtagad tőlünk. Lehetsé- ges tehát, hogy a lélek felpezsdül az űrben.

A kísérlet érdekes lett volna, de Paul végül lebeszélte magát a próbáról. Most nem volt helye a fölösleges mozdulatoknak.

– Na végre – morogta a férfi. – Már azt hittem, hogy át fogod aludni az egész utat.

– Hol vagyunk? – kérdezte Tani.

– Három órája és huszonkét perce hagytuk el az Arda Callo-t. Túl vagyunk min- den emberi település határán.

– És milyen messze van még a cél?

– Azt nem tudom – vallotta be töredelmesen Paul.

– Az hogy lehet?

– A műszer mérési tartománya korlátozott, mint azt már mondtam. Ennél a pontnál távolabb eddig nem látott. De a megfigyelt lelkek valahol itt tűnnek el a keresőmezőből.

– Micsoda? Akkor most várunk kell, amíg egy halott szelleme erre száll? – há- borodott fel a nő. Megint egy jó kis veszekedés volt készülöben, de Paul úgy döntött, hogy megelőzi a bajt.

– Nem kell sokáig várnod – nyugtatgatta a nőt Paul, azután váratlanul fordított egyet a beszélgetés menetén. – Hazudtál te nekem valaha is Tani?

– Hát ez meg hogy jön ide? – rökönödött meg a nő. – Most ne találd ki, hogy csak kamu volt ez az egész léleksztori! Hogy a lakásunk és az egész életünk egy ha- zugság miatt fog odaveszni!

– Én sosem hazudtam neked, de hagyjunk engem. Komolyan kérdezlek, csaptál már be valaha is? – érdeklődött újra a férfi. Ujjai körül úgy pörgetett egy sárga papír- vágóollót, mint egy westernhős a fegyverét.

A nő mintha hunyorított volna a bal szemével, de Paul nem tudta eldönteni, hogy valóban vaj van a fején, vagy csak őt méregeti.

– Nem – mondta végül.

– Rendben. Ezt fontos tudnom. Nemcsak a lélekkel kapcsolatos kísérletek érde-

kében, hanem kettőnk miatt is. Tudom, hogy most még nem értenél meg, de amikor újra együtt leszünk... akkor talán.

– Paul – nyögte a nő. Nagyon ritkán szólította így. Általában akkor, ha valami fontos mondandója akadt. Az esengő hang koktélijába most viszont került egy csepp félelem is.

– Vedd úgy, hogy az emberiség új lépcsőfokra hág, és ennek te vagy a nélkülözhetetlen áldozata.

– Paul mit csinálsz?! – A nő hangja hisztériába csapott át.

– Felvétel és nyomkövetés – mondta szárazon a férfi, de nem a nőnek intézte szavait, hanem az irányítópult tetején trónoló fémgömbnek. Mikor a piros lámpa felgyulladt, a férfi visszafordult Tani felé. A lendülő jobbában tartott olló áthatolt a nő alsó álkapcsán, és a felsőhöz szegezte azt. Taninak így lehetősége sem volt ordítani. Az egyetlen dolgot tette, amit még tehetett: vérrel permetezte be a fém műszerfalat és a hajót vezérlő kapcsolókat. Néhány csepp még a fémlabda gonoszul világító szemére is jutott. Tani halála gyors volt és csendes. Paul úgy érezte, hogy ezzel tartozott a nőnek.

5 /

Dr. Wird bejegyzése a hajónaplóba.

Vallások szerveződnek az ősi jó és az ősi gonosz létezése köré. A nagy vallási vezetők megsejthettek valamit az embert körülvevő láthatatlan erőkből. Azt viszont nem tudhatták, hogy egyszer leomlik a fal, amely elfedi tekintetünk elől ezeket az erőket. Most jutottunk el erre a pontra. Technológiánk révén fényt deríthetünk az évezredek titokra, és lemeztelenítve magunk elé kényszeríthetjük azokat a hatalmakat, amelyekről származunk, és amelyek minden cselekedetiünket meghatározzák.

Paul elégedett volt magával, bár tudta, hogy meg fog halni. A hajónaplónak tett feljegyzései közben gondolatai kitisztultak minden egyéb sallangtól. Pontosán tudta, hogy túl messzire merészkedett. A hely, ahová a lelkek igyekeznek, talán nem is ebben a galaxisban van, hanem elérhetetlen messzeségben. A készletei, sőt élete is véges. Azt már nem is remélte, hogy élve hazajut, csupán annyit, hogy az általa rögzített képeket hazajuttatja. Talán ennyi is elég lenne, hogy fricskát nyomjon az otthoniak orrára. Persze, valószínűleg nem fogják megérteni az üzeneteit, amiket közvetíteni szeretne, de az már az ő bajuk. Úgy tűnt, az emberiség következő lépcsője még várat magára.

Türelmetlenségében még az is megfordult a fejében, hogy végez magával, és halálának teljes dokumentációját hazaküldi. Akkor azonban minden olyan irányú terve kudarcba fulladna, hogy megpillantsa a mennyek kapuját. Addig mindenképp élni akart, amíg legalább magának bebizonyítja, hogy a túlvilágnak van egy nagyon is fizikális helye az univerzumban.

Több mint egy hete követte a kékes pulzáló csillagot, Tani lelkét, közben a végletekig hajszolta az SF-hetést. A miniatűr csillag eszeveszett sebességet diktált, a fénysebességnek közel a felével száguldott ismeretlen célja felé. Mintha nem is igyekezne valahová, hanem csak gyilkosa és egykori férje elől menekülne. Paul remélte, hogy nem így van. Szilárdan hitte, hogy Tani elvezeti arra a titkos helyre, amit talán mennyországnak neveznek.

Paulnak három-négy napja maradt, hogy a nő lelke célba érjen. Azután a hajó készletei kifognak, és a férfira a szomj vagy éhhalál hosszú kínja vár.

Míg a nő kékes tüskéket meresztgető lelke nagy ívben suhant el egy bolygó gyűrűje mellett, addig teste élettelenül hevert a másodpilóta székében. Paul nem akarta a hálófülkébe vinni Tani holttestét. Egyrészt kényelmi okokból, nem óhajtott lemondani

a nyugodt alvásról, másrészt szerette volna, ha Tani vele van a nagy felfedezés pillanatában. A tetem erősen bűzlött. Paul arra gondolt, hogy a bomlás még a túlvilághoz ilyen közel sem kerül el az embert.

Ujjbegyével végigsimított a lélekkövető fémlabda fémburkolatán. A hajón töltött magányos órák alatt továbbfejlesztette a műszert, amely most már automatikusan kommunikált a gravitorlás fedélzeti számítógépével, és így Paul beavatkozása nélkül vezérelte a hajót.

Tani kék csillaga éles kanyart leírva megkerült egy napot, és hirtelen szabad szemmel is láthatóvá vált. Paul szeme elé bámulatos látvány tárult. A színskála minden lehetséges kombinációjában pompázó lelkek milliói tolongtak a nap túloldalán. A lélekkövető elvesztette Tani lelkének nyomát a tömegben, de többé már nem is volt szükség rá. Paul tudta, hogy megtalálta, amit keresett.

A gravitorlás számítógépe kétségbeesetten túlhevülést jelzett, és a jobb oldali gravitor-modulból recsegő hangok törtek elő. Paul tisztában volt vele, hogy végzetes hibát követett el. Nemcsak túlhajtotta a hajót, de túl közel kerül ehhez a hatalmas és furcsa naphoz is. A vitorlás lassan sodródott a kiegyenlíthetetlen gravitációjú, sárgás-vörösen izzó gömb felé. A férfi elérkezett az út végéhez.

A nap izzó gömbjéből figyelmeztető ujjakként lángnyelvek türemkedtek ki. Paul sosem látott még napkitörést, és úgy gondolta, hogy ebből a közelségből ő lehet az első megfigyelő. Homlokán patakzott az izzadság, inge nedvesen tapadt a hátára. A kis hajóban egyre emelkedett a hőmérséklet.

A nap forró nyúlványai a lelkek felé nyújtóztak, azok hevesen rángani kezdtek a közeledtükre. A napnyúlványok végigsöpörtek rajtuk tüzes ujjaikkal. Paul szinte halotta fájdalmas sikolyaikat.

Ekkor döbrent rá, hogy végzetes hibát követett el. A kidolgozott és tökélyre fejlesztett elméletébe bekerült egy olyan ismeretlen, amivel nem lehet számolni.

Egy nő.

Egy rejtélyes teremtés, aki nem a mennyországba vezette, hanem egészen máshova. Persze, azt a lehetőséget sem lehetett kizárni, hogy a Paradicsom nem is létezik. Oda csupán a büntelenek jutnak, és olyan nem nagyon akad manapság, így mennyre nincs is szükség. Paul fejében megjelent egy „érdeklődés hiánya miatt zárva” feliratú tábla.

Tani csak addig tűnt ártatlannak, amíg élt. Ha valóban az lett volna, akkor most egy kékes óceán partján szállnék le, és a hullámok a háttérben morajlanának, gondolta Paul. Lehetőségek suhantak el előtte, amikor a nő visszaélhetett bizalmával. Átverés, megcsalás, árulás. Megtörölte izzadó halántékát. Az óceán helyett forró tűzgömböt kapott. Megérdemelt, dohogott magában, a kísérlet lépéseit rosszul számítottam ki. Tani elégtételt vett rajtam.

A lelkek tömege lassú forgásba kezdett, mintha egy kozmikus tornádó szele kapta volna el őket, vagy az égben lakozó Mindenható húzta volna ki fürdőkádjának dugóját. Az örvény a nap felé szívta az egykor húsból és csontokból álló emberek érző hagyatékát.

A nap nyúlványai bosszúálló angyalként kezdték szárnyukat bontogatni. A szárnyak körülölelték a lélekmilliárdokat, és velük együtt a gravitorlást is. Paul utolsó tudatos gondolata az volt, hogy ha nem is bizonyította az otthoniaknak, mégiscsak ő volt az első élő ember, aki látta a poklot, végül is ez sem kis teljesítmény. Azután az örvénylő lelkekkel együtt ő is alámerült az izzó kohóba.

